

DAN ADRIAN

DAN ADRIAN

COPILĂRIE

**Editura Universitaria
Craiova, 2017**

Copyright © 2017 Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAN ADRIAN

Copilărie / Dan Adrian. - Craiova: Universitaria, 2017

ISBN 978-606-14-1290-7

821.135.1

Culegere de text: Tina Popescu

Tehnoredactare computerizată: Tina Popescu

© 2017 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CAPITOLUL I

Berzele

În văzduhul cerului berzele pluteau în bătaia vântului. Înăuntrul spitalului se auzeau țipete.

Pe culoarul de la intrare, doi ofițeri aprindeau țigară de la țigară, unul pe scaun, celălalt măsurînd de zeci de ori holul de la un capăt la celălalt cu pași reguțați.

– Emil, dacă e fată, ce-o să se întîmple?

În loc de răspuns, bărbatul își continuă mersul hotărît, doar puțin mai abătut după vorbele venite așa, în drumul său. Dintr-o dată, ca și cînd atunci ar fi auzit întrebarea, se opri brusc:

– Nu se poate... e băiat, ai răbdare și-ai să vezi!

Răspunsul era categoric încît orice replică ar fi fost de prisos. Cel care-l dădea, bărbat în floarea vîrstei, nu prea înalt, cu ochii negri pătrunzători și trupul energic, purta o mustață scurtă ce strălucea în bătaia luminii.

Femeia ce se zbătea în chinurile facerii era fata cîrciumarului Costică, cea mai mare dintre cei cinci frați.

Se plăcuseră, dar bărbatul aruncat din inima Bucureștiului zbuciumat tocmai în tîrgușorul de la malul Dunării, nu făcuse o impresie plăcută viitorilor socri și, pentru că se obișnuia, bărbatul fugise cu fata.

Cînd s-au auzit primele scîncete de copil cei doi ofițeri au rămas țintuiți locului cu ochii pironiți asupra ușii.

Parcă nu mai respirau...

Ca dintr-un vis, o soră medicală băgă capul pe ușă și șuieră:

– Aveți băiat... să vă trăiască!

Cei doi ofițeri se îmbrățișau cu lacrimi în ochi. Emoția le sugrumase cuvintele în gât, lacrimi de fericire se scurgeau...

– Acum puteți merge liniștiți acasă! Oricum, mama și copilul au nevoie de odihnă.

Pe drum vorbeau tare, ca și când toată strada era a lor, mergeau împleticit, se opreau, se îmbrățișau gesticulînd puternic, apoi, iar se aruncau într-un mers apăsător, făcînd să răzbată țipătul asfaltului lovit de cizme.

Primăvara căzuse ca o bucurie, soarele îmbrățișa zărilor.

Deasupra, în înaltul cerului, dansau în cercuri cînd mai mari, cînd mai mici două berze...

Turris, micul tîrg de provincie, așezat la cîțiva kilometri de apa nelimpezită a Dunării, nu era tulburat de liniștea adîncă decît arareori, de cîte o bătaie între măgureni, locuitori dintr-un vechi cartier unde casele bătrînești păstrau moda veche fără să țină seama de tot ceea ce se petrecea în oraș, sau, dintre ursari și măgureni, adesea pe la tîrguri sau bîlci. Mai nou se vorbea și de petrecerile ofițerilor cînd se luau soldele.

Acum, cei care cîntau, sărbătoreau venirea pe lume a copilului. Băutura făcea să sticlească ochii, numai fericitul tată nu se îndemna la alcool, emoțiile evenimentului îl dominau și, pentru a-și masca neliniștea, îi bătea pe toți la rînd cu jocul de popice. Cu banii cîștigați cumpăra băutură celor care pierdeau.

Tîrziu în seară, în clădirea casei armatei nu mai rămăseseră decît el și nașul său care-l însoțise la spital. Costul zaiafetului reprezenta solda pe două luni. Mulțumit că totuși scăpase ieftin, porni liniștit cu gîndul la colțul de odihnă al locuinței.

Orașul strălucea din bătaia lunii. Stele mii dansau. Razele din ferestre jucau precum licuricii bucuria vieții. Tînărul tată privea atent, descoperind tîrgul ca pentru întâia dată. Clădirea frumoasă din mijlocul parcului fascina. Aici, în buricul tîrgului de provincie, cîteva clădiri se impuneau prin măiestria în arhitectură: poșta, clădirea prefecturii, casa armatei.

Liniștea, în contrast cu splendoarea arhitecturii, o lume de contrarii în viața provincială. Te dureau urechile de atîta liniște. Cine construisese clădirile acelea impunătoare? Tată proaspăt, cu responsabilitate îndoită, nu realiza cît de importante deveneau lucrurile în tîrgușorul mic.

În strada centrală la ieșirea din parc, prăvălii de o parte și de cealaltă – negustorii, care mai de care te îmbiau să scoți banii din buzunare. Luminile reclamelor dansau frenezia primăverii. Nașul alături turuia...

Vorbea așa aiurea, cine să-l asculte!/? Dacă i-ar fi luat atenția, îl abandona, chiar nu-și dorea să-i tulbure gîndurile careva.

Cum se va schimba viața lui de acum încolo, cum se va purta cu mica ființă venită din el și dorința iubirii împlinite?

Asfaltul țipa din bătaia cizmelor. Undeva la capătul străzii cu prăvălii auzi vocea nașului care-și lua rămas bun. Se salutară scurt, militarăște.

O bucurie se dezvăluia ușor, gîndul se rezemase la patul larg de acasă. Locuința tinerilor era în curtea preotului Stănescu din oraș. Un hol mic cu aragaz, lighean de spălat, coș de gunoi și cuier. Camera de primire avea în mijloc o masă greoaie pe care sta o velință albă.

În dormitor, un pat dublu și un șifonier la peretele din stînga. La capătul patului, două noptiere mici.

Hainele militare grele plumb, le luă seama, abia le urnea de pe el. Se uită scurt la ligheanul din hol, dar privirea trecu repede. Apa aceea rece...

Oboseala îl copleși. Se strecură sub pătura groasă de lână învelită cu un cearșaf plic. Urechile țiuiră. Dar nu multă vreme, somnul se așeză, visurile buluc, vîltoare de speranțe țesute cu teamă...

*

Niciodată cîrciuma nu avea ușa deschisă la ora șapte.

Unul după altul, oamenii priveau mirați bătrînelul slab ce mătura curtea. Scaunele – ridicate pe mese.

– Bă, tată, ce-a mai trecut vremea mea!

Vorbea singur nea Costică, cu glasul abia perceptibil. Mai arunca o vorbă aici, alta dincolo, după trecerea gîndurilor venite năvală peste el.

– Mai am un nepot!

Bătrînul, la vîrsta lui era o zvîrlugă și viața frumos trăită în felul său se derulase cu șprițuri la pahare subțiri, așa cum îi plăcea, fripturi în sînge, femeile frumoase pe care le privea într-un fel aparte. Tîrgușorul avea o mulțime. Treceau zilnic prin fața cîrciumii care încotro spre locurile de muncă, la combinat, la spital, la primărie, la tribunal. Le privea lung și le ferecea după merit.

Cei cinci copii de acasă umpleau zilele de gînduri și griji. Venirea pe lume a celui de-al doilea nepot – altă treaptă a vieții.

Cei doi băieți ce serveau își făcură apariția cu un sfert de oră înainte de ora zece.

Priveau contrariați – ordine în curtea de vară, barul curățat. Le furase cineva treaba și nu pricepeau de ce?

Căutau ochii bătrînelului să prindă înțelegerea – nu-l vedeau supărat. Punct pe ora zece își făcu apariția și Tanța, singura femeie care lucra împreună cu ei, bărbații.

Aruncă hainele de pe ea la repezeală.

Nici ea nu se dumirea ce și de ce? Se temea de un conflict uitat.

Cînd se prezentară în ținută de lucru în fața bătrînelului, vorbele zburară așa, ca la ciocîrlie:

– Toată lumea azi e liberă, rămîne Tanța două ceasuri să mă ajute. Vestea îi puna și mai tare pe întrebări.

– Mai am un nepot, ce, n-ați auzit, hai, valea! zise nea Costică autoritar, cum era de obicei.

Lucrurile avînd contur, băieții de prăvălie schimbară repede hainele, să nu apuce bătrînel să găsească ceva de făcut cu ei. Se grăbeau cu alte treburi ce țipau de mult timp.

În fundul pivniței, bătrînel săpa cu grijă pămîntul.

Tanța, sus în grădină, aranja cărbunii pe grătar. Nici prin gînd nu-i trecea să plece. Venea lume multă și bună, nu scăpa ea astfel de ocazii.

După ce aruncă două rînduri de pămînt se auzi un sunet cristalin. Bătrînel luă o sticlă de vin și o privea spre lumina ușii de la pivniță. Nu-i știa nimeni secretul. Mai scosese din comoară și cu șase luni de zile mai din timp, cînd venise pe lume celălalt nepot de la fata mai mică – Verginia. Puse deoparte zece sticle. Cu o cîrpă îndepărtă pămîntul prins. Lumina puna în valoare culoarea chihlimbar. Ochii bătrînelului străluceau. El le înfundase, el le ceruise, el le îngropase singur-singurel. Le puse sub tejghea,

tot fără să-l vadă Tanța. Nu-i plăcea să-i afle cineva secretele. Lumea pe stradă, ca de obicei, încolo și înoace, cu treabă, la cumpărături, la plimbare.

Tanța făcea vînt cărbunilor să se înroșească. Privea lumea pestriță să nu i se pună de urît.

Pe intrarea cîrciumii, jupîna Caterina, soața lui nea Costică intră grăbit.

- Bună ziua! salută de departe.
- Sunt bine amîndoi, zise cu glas tare, să audă și omul ei.

Sosirea pe lume a nepotului ștersese conflictul dintre generații, faptele se împliniseră așa firesc, și apoi, nici nu prea se știa de ce intrase rîca aceea. Cînd se cunoscuseră, tineri, nu fusese niciun părinte să îi prezinte. El, Costică de la Crîngu venise la oraș în Turnu Măgurele, gonit de nevoie și de speranță. Învățat de acasă cu darul bucatelor cu mult suflet, își găsisese repede loc de muncă la cantina spitalului o vreme, apoi la o cîrciumă din Măgurele, aproape de fîntîna de lîngă școala primară. După ani și ani de trudă, ajunsese să conducă cîrciuma unde îl găseau cei doi nepoți.

De aici, se gîndea deja la pensie și la ceea ce o să urmeze.

Sfirșitul de săptămînă îl găsea la pregătitul nunților și botezurilor. Cîrciuma mergea și fără el cînd era nevoie. Îi era drag să-i ia cu el pe gemeni. Îi învăța să înfășoare sarmalele, să pregătească mititeii, fripturile, ciorbele, cam tot ce știa el mai bun. De-o fi vreunul să-i urmeze în meserie, bine, de nu, să nu-l drăcuie nurorile! Vali, bun de gură, nu i se terminau glumele niciodată, lumea îl plăcea.

Era enciclopedie de anecdote și fetele ”rînjeau fasolele” cînd voia el. Avea opt ani. Sandu, harnic și conștiincios. Mai